

Enpä tiedä, millainen tästä tuli, mutta katsotaan. Ota huomioon, että kirjoitusvirheet ovat edelleen läsnä.

1. ”-Sitten Eliaksen mystisen kuoleman, etsiviä on askarruttanut monen moni seikka, mutta mitä täällä tänä iltana on tapahtunut, pitäisi Pohjois-Humasin poliisivoimien mukaan tuoda koko toiminnalle lopetus. Uutistoimittaja sanoi ja siirtyi lähellä seisovan nuoren miehen viereen. -Vieressäni seisoo nyt Pohjois-Humasin Keskus Poliisivoimien ylikomisario Matias Kuronen, hyvää iltaa. -Iltaa -Uskotteko johonkin kytkökseen asiassa? Uutistoimittaja kysyi ja osoitti taas mikrofonilla. -Epäilen niin. Emme valitettavasti saaneet varsinaista asiaan liittyvää näyttöä, mutta uskoisin, että todennäköisyydet mahdolliseen kytkökseen ovat suuret. Hän vastasi, sitten hän totesi: -Uskon myös, että tämä saattaisi rauhoittaa tilannetta, jos ei kokonaan, niin edes jonkin verran. -Jos asia on näin, mitenkä toimet jatkuvat tästä eteenpäin? -Jos tämän jälkeen nämä mysteeritapaukset eivät lopu, se tarkoittaisi, että kaikki pitäisi aloittaa alusta, ja että olemme jostain pahasti paitsi. Muutenhan tämä olisi tässä. ” 01 JOHTOLANKA 2 / 17.01.2056

JSL 19:42 – maanantai Televisio huusi uutislähetystä, jota Lydia Mustanen seurasi, maaten nojatuolissa ja vain kylpytakki päällään. Ulkona oli pimeää, mutta tyyntä puuskista ja rauhallista illan öykkäroijista. Oli täydellisen otollista rentoutua ja jättää arki taakseen edes täksi pienen pieneksi hetkeksi. Pieneksi verrattuna arkipäivän työaikaan, joka oli lyhyimmillään armottomat kaksitoista tuntia kokonaisuutena. Joten ei ihmekään, että hän oli rättiväsynyt. Vähemmästäkin. Tähän ehkä liiankin viattomaan hetkeen tuli kuitenkin yllättävä käänös. Se oli salaperäinen kipu, joka voimistui nopeaa tahtia rinnassa, sydämen seutuvilla, ja joka alkoi sekunteja myöhemmin, kun hän otti ryypyn viinilasillisesta. Se sai ensimmäisen huomionsa Lydian reaktiosta: selkänojalta asentoaan kumartamisesta ja rintaansa kaksin käsin pitelemisestä. Tämä ei kuitenkaan riittänyt, sillä kipu päätti kiristyä, mutta seuraavaksi astetta kovemmin ja intensiivisemmin. Niin intensiivisesti, että se sai nyt ihon hikeentymään sekä punertamaan tulikuumana. Jos ei mikään, niin tämä oli merkki lopun alusta. Lydia päätti nousta tuolilta yrittääkseen hakea tilanteeseen apua, mutta huomasi pian itsensä maassa, sillä hän ei yksinkertaisesti tuntenut enää jalkojaan eikä ne enää pitäneet pystyssä. Viinilasi kaatui ja hajosi laminaattiin tärähdyksestä, jättäen lantien, joka laajeni ja saavutti lopulta vaikeroivan Lydian, tahrien kylpytakin. Viimeinen asia, jonka Lydia pystyi vielä hiipuvilla voimillaan tekemään, oli selälleen kääntyminen katossa pyörivää kattotuuletinta päin. Kattotuuletinta, joka jäi hänen viimeiseksi muistikuvaksi, kun päässä alkoi pimetä, helpotus tähän sietämättömään kipuun saapua. Lopulta hänestä ei kuulunut enää pihahdustakaan eikä hänessä näkynyt enää viimeisimpiäkään elonmerkkejä. Tämän logistiikkavirkailijan ura päättyi tähän niin työssä kuin elämässään. Asunto 301 palasi miltei äänettömään tilaansa, missä se oli viisi minuuttia sitten, missä vain tv ja kattotuuletin pitivät suurimman osan huoneen äänistä. Tuohon tuli kuitenkin vielä noin kymmenisen minuutin päästä eräs toinen mölyäjä, joka oli Lydian puhelin. Puhelin, jossa luki "Vastaa tuleva puhelu henkilöltä Elina Ruottinen", ja joka tarisi niin, että putosi piirongin reunalta lattialle pisteeseen, johon Lydia olisi ehkä vielä pystynyt ylettämään. Vain kymmenen minuutin aikaero olisi saattanut tuoda toivoa tähän toivottomaan tilanteeseen. Mutta kun kohtalo päättää, se toimii, se ei armoa tunne...

2. 8:32 - tiistai
Hämmentyneisyys sännähti olelliseksi olotilaksi, kun Sakari avasi silmänsä arvaamattomuuteen, jossa hän huomasi sonnustautuneensa mustaan smokkiin ja edessään portin ovet, jotka aukesivat naristen, joiden erkanevasta raosta kirkas valo puski läpi, sokaisten silmät väliaikaisesti. Liiallisen kirkkauden hävetessä näkökentässä hän havaitsikin, kun tuttu, mutta pahaenteinen kappale alkoi soimaan, ja kun käsivarteen tarrautui nainen, morsiameksi pukeutunut ilmestys, joka pakotti hänet askeltamaan läpi portin ja halki hallin. Morsiamen

kasvot olivat läpinäkymättömän hunnun alla piilossa, joten Sakarin oli mahdotonta erottaa persoonaa sen alta, mutta hän kuitenkin pystyi tunnistamaan ja painamaan muistiinsa vitivalkeaväriset, kiharaiset hiukset, jotka ylsivät levittäytyen morsiamen selälle sekä olkapäille. Toisen asian, jonka pystyi painamaan muistiin, oli naisen vartalon pituus, joka oli Sakaria päätä lyhyempi. Mutta naisellisuutta tuo ei vienyt, sillä hän oli myös hyvä vartaloinen, iloa miehen kuin miehen silmille. Lopulta hitaat, mutta varmat askeleet kantoivat alttarille ja kanttori lopetti kiduttamasta Sakaria uruillaan. Sekuntien hiljaisuuden jälkeen, Pastori alkoi saarnata ja oikein isän kädestä, kuinka kaikki olivat kokoontuneet yhteen ja kuinka armollinen luoja oli. Viimeiseksi hän esitti kysymyksen, johon molemmat osapuolet vastasivat vuorollaan myönteisesti. Sakarin tuntuessa, että tilaisuus alkoi tuntua jo liiankin täydelliseltä, lohdutus tuli äkkiä, sillä kun oli totuuden hetki, Sakari nosti huntua ja yllättyi: nainen... ...Olikin mies! Mutta tuttu sellainen: Jone Saarinen. Sakarin ryyppykav-, hyvä ystävä. Mokomakin rastapää, siksi Sakari usein häntä kutsui jos ei hipiksi. Nyt Sakarin epäily varmentui, että kaikki oli vain painajaista, unta hirvityksestä nimeltä naimisiin meno. Sakarin nostettua huntua Jonen pään päälle, hän ei tietenkään jatkanut tavalla, jolla yleensä naimisissa piti, vaan hän sanoi: -Jumalauta, eikö sinusta pääse eroon edes unissakaan? -Mitä? Sinähän se minut tänne uneksit, sitten Jone ihmetteli ahdasta ja naisellista vihkiäisasustettaan. -Ja näytät myös uneksineen jotain muutakin. hän sanoi lopuksi. -Sehän sopii sinulle passelisti, Sakari sanoi sarkastisesti ja nauroi. Tämän romanttisen hetken katkaisi tuttu, mutta Sakarista ärsyttävä mölyäminen, joka tuli kohti ihmisen juoksuvauhtia. Tämä ääni jäi viimeiseksi hetkeksi, ennen kuin Sakari poistui unimaailmastaan kylmään ja ennalta-arvaamattomaan todellisuuteen hätkähtäen hikisenä. Sillä makuusijana ei lainkaan toiminut peti vaan kylpyamme. Kylpyamme, jonka pohjalla oli tyhjiä alkoholijuomia, jotka tuntuivat epämukavalta Sakarin hikistä selkää vasten. Hänellä oli armoton darra, alkoholimyrkytystila, syystä tai toisesta, ja pään jomotusta pahensi myös kofeiinin ja nikotiinin puute. Mutta näistä huolimatta, Sakarin onnistui kuin onnistui nousemaan ylös, mutta sen jälkeen vasta, kunhan hän ensin yski kuin mikäkin vuosia polttanut tupakoisija, nousi ammeen laidalle istumaan ja hankasi kipeitä silmiään. Kun hän avasi edestään verhon, taas silmiä häikäisi, mutta syynä oli tällä kertaa Pohjantähti, joka maalasi taivaan ja kylpyhuoneen hohtavan kellertäväksi, joskin se vain tirkisti yli horisontin. Kylpyhuoneen ikkunasta näki myös, kuinka Taivaskaari oli matkalla rutiininomaisen yhdeksän tuntisen kierroksensa ympäri Sedynin, ja että se oli itäisen taivaan kohdalla, varjostaen Itä-Humasin alleen. Itä-Humasilaiset saivat nauttia nyt viitisen minuutin pituisesta pimeydestä, ja massiivisesta näköesteestä taivaalla, sillä Taivaskaari ei ollut pelkästään kilometrejä paksu, mutta niin pitkä, että se saapui etelänavalta, takaa eteläisen horisontin, ja jatkoi pohjoisnavalle, yli pohjoisen horisontin. Tällä kertaa se ei ollut Sedynin ilmastotilan vakautus tehtävissä vaan Sedynin pyörimisnopeutta kiihdyttämässä, liiakseen pidentynyttä vuorokautta lyhentämässä. Niin myös kiihtyi tunnelma kämpässä, kun olohuoneen ikkunaa vasten alkoi lennellä kiviä ja ikkuna helähdellä. Jos Sakari ei nyt saapuisi paikalle, olisi vaarana ikkunan hajoaminen. Tuo tapahtui, mutta ilmeisesti liian myöhässä: kun hän oli ehtinyt olohuoneen kynnyksen yli, hän jo huomasi kun kivi lensi läpi ikkunan, niin että oikein siruja lensi, päättäen kierteensä takaseinämäänsä. Hänen ei ainakaan tarvinnut nyt ikkunaa avata, jotta saisi päänsä ulos, se oli yksi hyvä puoli, mutta sen olisi voinut tehdä myös ikkunan avaamalla. Mutta tuo palvelus ei Sakaria paljoa innostanut. -Kylläpä sinä herätyskonstit taas keksit, enpä olisi uskonut sinun kaltaisesta ”neropatista”. Sanoi Sakari edelleen heittämisasentoon jämähtäneelle Deonille. -Asuntolan ovet olivat lukossa, etkä vastannut puhelimeen tai huutamiseen. Deon selitti. -Joten päähän tuli ajatus kivittämisestä? Nyt taisi käydä oikosulku jossain muuallakin kuin sinun ”innovatiivisissa” keksinnöissä, hän ärjyi.

Deon muuttui aneleavan näköiseksi. -Minulla on ehdot... -Ei käy. Sakari keskeytti, tyrmäsi tylysti. -En edes ehtinyt aloittaa. -Luuletko todella ansaitsevasi kyydin tekemäsi jälkeen? -Millä muulakaan minä nyt menisin? Julkinen liikennekään ei kulje, jos sen nyt tiesit, luit uutisia. -Mitä? Miksi ei? Sakari oli ymmällään. -Siitä jo ilmoitettiin viimeiltana. On kuulemma menossa lakko, eikä syytä siihen sen kummemin selitetty, muuta kuin vain, että kuskit eivät uskalla yksinkertaisesti tarttua rattiin. -Hmh, kumma jutu. Eipä ole aikaisemmin moista tapahtunut. Hän hieroi ajamatonta partaansa. -Enkä minä ole aikasemmin ollu myöhässä! Saan kohta poissaolon, jos en saa mistään kyytiä, ja vielä ensimmäisenä päivänä! Ei antaisi kyllä hyvää vaikutusta. -Äh, selität vain, että oli kulkuyhteys ongelmia. Tilaa taksi. -Ja millä rahoilla? Yksityiset kyydit maksavat maltaita. -Hyppää vaikka katolta, saisit korvauksia, joilla maksaisit Taksit ainakin muutamaksi kuukaudeksi. -Siihen pieneksi ekstraksi menettäisin kävelykykyni, hyvä hyvä. -Mutta siihen vielä ekstraksi, saisit pyörätuolin. -Todella hauskaa. -Näkyillään. -Odota, Deon sanoi ennen kuin Sakari kerkesi poistua kokonaan ikkunalta. Se sai Sakarin vielä kuuntelemaan, muttei hän katsonut tarpeeksi kääntyä takaisin ympäri. -Minä maksan, okei? Minulla on..., Deon kaiveli lompakonsa esiin ja raotti seteli taskuun, ...neljäsataa ja kymmenen markkaa. -Meinasit uhrata koko summan jotta pääsisit? Tuo alkaa jo kuulostaa aika houkuttavalta. Deon sai Sakarin kiinnostuksen, ja Sakari kääntyi taas ikkunalle. -150 per suunta, ja 100 lasille. -Siitä ei tarvitse huolia: taloyhtiö korvaa luultavasti sen. Se on vakuutettu sinun kaltaisiltasi öykkäreiltä.